

tefice massimū făcea pre împătorii capū collegiului ponteficilorū și membru cellorū alte collegie sacerdotali, și i conferiã direcțiunea tutorū lucrurilorū rieligióse.— Prin recunóscerea edictelorū și a ordinațiunilorū imperiali de valide ca și legile comițielorū și decretelē senatului, împătorii deveni legislatoriū.

Senatulū se restrinse de cōtră Octavianū, în puterea dreptului censoriū, la numărulū de 600 de membri plecați lui, cari mai târđiu se numiră de cōtră principe nu numai dintre Romani, ci și dintre Italicī și provinciali, inse debea se documenteđie că posedū censulū de 1,000,000 sestertii, și că suntū de 25 de anni. Comițielorū se luã potestatea supremă (suveranitatea) și se dede de o camū dată senatului (încă nu împătorii lui). Prin urmare senatulū, pre lōngă administrațiunea interessel rū esterne și interne, căpetâ acumū și drepturile supreme alle poporului, allegerea magistrațilorū, legislațiunea și judecătura supremă. Cu tóte acestea senatulū depindea în faptă de la împătorii, că-ci acesta avea dreptulū de a allegepre senatori (*lectio senatus*) inițiativa în tóte adunările. Prin acésta se lăssăi în voia împătorii de a determină, ce și câtū se dea senatului spre decidere; împătorii adese or chiãmă la consultū în cause momentóse, în loculū senatului, numai unū consiliū privatū (*consilium principis*) compusū din persónele lui celle mai de aprópe (*amici et comites*). Comițiile se strîngea numai ca se li se communique decretelē principelui și alle senatului și ca se întărăscă prin acclamațiune pre magistrații cei alleși de senatū

Magistratele republicane le lăssă Octavianū tóte în ființiã cu numele, inse le luã tótã influințiã; ellū dede administrațiunea sau în mâinile nouilorū directori, cari nu se punea dintre senatori, sau o luã de a dreptulū în mâinile selle. Împătorii se făcea consule, și purta acéstă demnitate mai mulți anni unulū după